

Arrest

nr. 240 999 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient op 23 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 december 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die de taal Tigrinya machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger en een orthodox christen van Tigrinya origine. U bent geboren in 1991 te Himbirti, Eritrea. U heeft daar gewoon tot uw vertrek uit Eritrea.

U verliet Eritrea in oktober 2011 richting Soedan. U bleef ongeveer 8 maanden in Soedan alvorens richting Libië door te reizen. In Libië verbleef u ongeveer 4 maanden. U kwam aan in Italië op 7 oktober 2012. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in, tegen uw wil. In 2013 kreeg u het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend door de Italiaanse asielinstanties.

Na het verkrijgen van uw statuut vertrok u richting Noorwegen, waar u op 12 oktober 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublinprocedure werd u teruggestuurd naar Italië. Daarop reisde u opnieuw naar Noorwegen en diende u er op 5 augustus 2015 opnieuw een verzoek in. Opnieuw werd u in het kader van de Dublinprocedure naar Italië teruggestuurd. Eenmaal terug in Italië, besloot u naar Soedan te gaan om te trouwen. U verbleef één maand in Khartoum. Daarna reisde u opnieuw naar Italië. U verbleef tot mei 2017 in Rome waar u op straat sliep. Daarna vertrok u naar Frankrijk waar u op datum van 31 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublinregulering werd u naar Italië teruggestuurd met het vliegtuig. Van augustus tot november 2017 verbleef u op straat in Rome. Daarna vertrok u naar Duitsland, waar u op 10 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublinregulering werd u na een jaar en twee maanden in augustus 2018 terug naar Italië gerepatrieerd. Vervolgens verbleef u in Italië van augustus 2018 tot 16 juli 2019. U vertrok opnieuw uit Italië omdat u geen toegang had tot onderwijs of werk. Verder had u geen onderdak en geen financiële ondersteuning. Verder kreeg u niet de nodige medische verzorging voor uw maagprobleem en uw psychologische problemen. Uiteindelijk had u ook nog soms problemen met derden in Italië. Zo kwamen dronken personen naar u toe, werd u soms geslagen, urineerden ze op u en maakten ze soms avances van seksuele aard. Met de trein ging u naar Frankrijk en vervolgde u uw reis naar België met de bus. Op datum van 19 juli 2019 dient u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een psychologisch en een psychiatrisch verslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo verklaart u dat u psychologische problemen heeft en u zich in een depressie bevindt. U staft deze verklaringen met een psychologisch en een psychiatrisch attest. Hierin wordt melding gemaakt van een anxio-depressieve stoornis en PTSD. U kent ook concentratiemoeilijkheden. U haalt deze problemen aan zowel op het CGVS als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ook uw advocaat maakt hier melding van (CGVS, p. 12-13). Hoewel uiteraard begrip wordt opgebracht voor uw situatie, is echter tijdens het persoonlijk onderhoud niet gebleken dat u hiervan problemen heeft ondervonden. Zo werd u in het begin van uw onderhoud ook gevraagd of u zich fysiek en mentaal in staat voelde om het interview te doen, waarop u affirmatief antwoordde (CGVS, p. 3). Nergens tijdens het gehoor gaf u blijk van enige problemen of moeilijkheden. Bijgevolg is er uiteindelijk geen nood gebleken om tijdens uw onderhoud gepaste steunmaatregelen te treffen. Ook op het einde van het onderhoud heeft u aangegeven dat u alles had verteld en dat u de vragen en de tolk goed had begrepen (CGVS, p. 12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

*Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratieve dossier (documenten Dublin Unit Duitsland, Noorwegen en Italië – subsidiaire bescherming), blijkt dat u reeds **internationale bescherming geniet***

in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep

kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Zo verklaart u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u in Italië wel papieren kreeg, maar voor de rest niets. U verklaart dat u geen eten en geen onderdak had. U verklaart dat u zware medische problemen had (maagprobleem en psychologische problemen), maar dat u onvoldoende medische zorgen werden toegekend. Verder had u geen toegang tot onderwijs en kon u geen werk vinden. Verder had u soms problemen met derden toen u op straat leefde. Zo kwamen dronken mensen soms naar u toe, werd u soms geslagen, urineerden ze op u of maakten ze avances van seksuele aard.

Waar uit de elementen in uw administratieve dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Dit blijkt namelijk uit het feit dat u nooit een klacht heeft ingediend of uw individuele situatie bij een officiële instantie heeft aangeklaagd omdat u de regels niet kent. Zo bestaan er volgens u geen regels voor vluchtelingen. Als ze al zouden bestaan, dan werden ze u niet voorgelezen (CGVS, p. 12). Op basis van deze verklaringen kan bezwaarlijk worden gesteld dat u voldoende moeite heeft gedaan om zich te informeren over de rechten die u als subsidiair beschermde genoot in Italië. Dergelijke vaststelling staaft des te meer het feit dat u geen ernstige pogingen heeft ondernomen om uw rechten in Italië te doen gelden.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische psychische gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit het psychologische en psychiatrische verslag dat u aanreikt, kan namelijk enkel worden afgeleid dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw eigen verklaringen, evenals dat de raadpleging voor beide attesten beperkt is gebleven tot één raadpleging (psychologisch verslag dd. 24.09.2019 en psychiatrisch verslag dd. 05.01.2020). In geen van beide attesten valt duidelijk af te leiden op welke manier de diagnose tot stand is gekomen. In geen van beide verslagen wordt namelijk iets vermeld over de duur, opvolging en type van de behandeling of over vervolgsconsulten. Evenmin wordt er melding gemaakt van de gebruikte methodiek of de medische onderzoeken/analyses aan dewelke u werd onderworpen om tot deze diagnose te komen.

Deze documenten tonen dan ook niet aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk zou maken en er in uw hoofde een ernstig risico zou bestaan dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (cf. supra).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien getuigt de vaststelling dat u kort na de toekenning van uw status uit Italië bent vertrokken ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in een andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer in februari 2013 de status van subsidiair beschermde werd toegekend in Italië en dat u ongeveer een half jaar later al richting Noorwegen bent vertrokken. U deed dit omdat u geen werk vond (CGVS, p. 8). Ook het feit dat u sinds 2013 nooit permanent in Italië bent verbleven en u steevast pogingen ondernam om naar uw familieleden te trekken in andere EU-lidstaten getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan op te bouwen in Italië. Na het krijgen van uw status in februari 2013 in Italië verliet u het land maar liefst vijfmaal. Zo ging u ongeveer een half jaar na het krijgen van uw status in Italië naar Noorwegen. Daar verbleef u tot augustus 2015. Eind 2016 ging u naar Soedan om te trouwen. U verbleef daar één maand. In mei 2017 ging u naar Frankrijk en in november 2017 ging u naar Duitsland, waar u tot augustus 2018 verbleef. Uiteindelijk werd u voor de zoveelste keer teruggestuurd naar Italië, waar u verbleef tot in juli 2019. Het feit dat u maar liefst vijfmaal naar een ander land heeft gereisd, niet enkel binnen de EU maar ook naar Soedan, getuigt bovendien niet enkel van het feit dat u geen oprechte intentie heeft om in Italië een duurzaam leven op te bouwen, maar ook van het feit dat u over een netwerk binnen de EU beschikt en u over de nodige middelen beschikt om uw vertrek en uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Dit alles getuigt dan ook van een voldoende mate van zelfredzaamheid.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van incidenten met derden moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Ter staving van uw verzoek legde u een psychologisch en een psychiatrisch attest neer, dewelke hierboven reeds werden besproken (cf. supra). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande analyse.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer), "*Ibrahim e.a.*", 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (paras. 84-91); artikel 2 van het EVRM; artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, ontwikkelt verzoeker het middel als volgt in onderhavig geval.

Vooreerst wijst verzoeker er op dat hij Italië verlaten heeft omdat hij geen toegang had tot onderwijs, werk en geen onderdak noch financiële ondersteuning had. Nog belangrijker is volgens verzoeker dat hij niet de vereiste verzorging toegediend kreeg voor zijn maagproblemen en zijn psychologische problemen. Hij wijst er op dat hij een depressie heeft en staft zijn problemen met een psychologisch en psychiatrisch attest en bijzonder kwetsbaar is. Hij telt dat hij, in geval van terugkeer naar Italië in een situatie zou terechtkomen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest in het licht van de jurisprudentie van het Hof van Justitie. Hij stelt dat verwerende partij geen voldoende rigoureuze en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd op basis van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM en verwijst naar het arrest nr. 211 220 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 oktober 2018 waarin de Raad oordeelde dat de situatie in Italië dermate penibel kan zijn met verschillende belemmeringen met betrekking tot de toegang tot adequate gezondheidszorg tot gevolg. Hij stelt dat hij zich in dezelfde schijnende levensomstandigheden zal bevinden geconfronteerd met allerhande belemmeringen die verzoeker blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit niet alleen gestaafd wordt door zijn persoonlijke ervaringen maar ook door objectieve rapporten die de algemene situatie in Italië beschrijven.

Wat de toegang tot werkgelegenheid betreft stelt verzoeker dat hij in het persoonlijk onderhoud duidelijk de moeilijkheden heeft aangegeven die hij in Italië heeft ervaren bij het zoeken naar werk en citeert vervolgens het rapport van OSAR, "*Reception conditions in Italy, Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy*", Berne, January 2020 (p. 17). Ook wat betreft toegang tot huisvesting stelt hij talrijke problemen te hebben gekend waardoor hij het gros van de tijd dat hij in Italië verbleef op straat moest overnachten en waarover hij uitvoerig verklaringen aflegde en verwijst hiervoor naar hetzelfde rapport van OSAR (p. 17; 65-66, 68), UNHCR, "*Submission for the Universal Periodic Review - Italy - UPR 34th Session*", 2019, p. 2-3 en AIDA, "*Country Report: Italy-2018 Update*", April 2019, p. 143 en 146.

Met betrekking tot ontoereikende toegang tot adequate gezondheidszorg: het kwetsbaar profiel en de psychologische situatie van verzoeker argumenteert hij als volgt: "*Waar de bestreden beslissing stelt dat, hoewel er in hoofde van verzoeker "mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zij, omwille van /zijn/ problematische psychische gezondheidstoestand\ hij "niet aantoonde dat [zijn] bijzondere kwetsbaarheid het [hem] dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig [zijn] rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat [hij] zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest", houdt de bestreden beslissing hierdoor onvoldoende rekening met zijn psychologische situatie en met het feit dat het voor verzoeker dermate moeilijk is om zonder problemen over de traumatische gebeurtenissen in Italië te spreken, vanwege de angstige, stresserende en traumatische herinneringen die deze ervaringen bij hem oproepen.*" Verzoeker citeert vervolgens "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*", UNHCR, Juni 2014, pp. 15-17 en wijst er op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende keren melding heeft gemaakt van zijn geheugenproblemen en expliciet melding maakte van het feit dat hij het moeilijk heeft om over zijn traumatische gebeurtenissen te spreken en dit als stresserend ervaart. Hij stelt verder dat hij op verschillende momenten de specifieke problemen met betrekking tot zijn medische en zijn psychologische problemen aanhaalt die ook verband houden met zijn verblijf in Italië en de gebrekkige medische en psychologische hulp die hij er kreeg (met verwijzing naar de notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 5, 6 en 9). Ter staving van zijn verklaringen heeft verzoeker verschillende medische certificaten neergelegd die melding maken van zijn geheugenproblemen, PTSD, angstige en depressieve gevoelens, zijn kwetsbaarheid, de nood aan een stabiele omgeving en de radeloosheid (stukken 2 tot 4). Hij verwijst ook naar een recent psychiatrisch rapport waarin melding wordt gemaakt van het risico op zelfdoding (stuk 5) wat nogmaals de bijzondere kwetsbaarheid in

hoofde van verzoeker bevestigt. Ook met betrekking tot toegang tot adequate gezondheidszorg en de toestand van personen met mentale en andere medische problemen in Italië met het rapport van OSAR op verschillende structurele tekortkomingen die de individuele problemen van verzoeker op objectieve wijze kracht bijzetten en citeert vervolgens pagina's 18-19 en 70 van bovenvermeld rapport.

Verzoeker betoogt dat uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van verzoeker overeenstemmen met de algemene informatie die beschikbaar is betreffende de situatie in Italië en dat door onvoldoende rekening te houden met verzoekers verklaringen en geen rekening te houden met de beschikbare landeninformatie die de verklaringen van verzoeker ondersteunen met betrekking tot de obstakels voor toegang tot medische zorg, verwerende partij geen grondig en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hierdoor heeft de bestreden beslissing de specifieke kwetsbaarheid van verzoeker niet voldoende in beschouwing genomen in de beoordeling van de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals bepaald door het HvJ. Wat het persoonlijke niveau betreft is verzoekers bijzondere kwetsbaarheid afdoende aangetoond, zowel door zijn persoonlijke verklaringen als door de medische rapporten die zijn neergelegd. Daarnaast zijn er ook verschillende systematische, structurele tekortkomingen, zoals vastgesteld door voornoemd rapport die *in casu* een negatieve invloed hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker, waardoor hij omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zouden zijn met artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Concluderend stelt verzoeker: *“Gelet op het voorgaande en het feit dat verzoeker in België beschikt over psychiatrische bijstand en materiële opvang, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken, en de bijgebrachte informatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor vluchtelingen in Italië, o.a. op het vlak van werkgelegenheid, toegang tot huisvesting, gezondheidszorg en gelet op de specifieke kwetsbaarheid van verzoeker in dat verband, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Aldus dient het principe van het wederzijds vertrouwen in de lidstaten van de EU in casu opzijgeschoven te worden, omdat blijkt dat de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland verzoekers blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bepaald in artikel 3 EVRM. Daarnaast schendt de bestreden beslissing het procedurele luik, daar waar het CGVS bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening heeft gehouden met het kwetsbare profiel van verzoeker en zich er onvoldoende van vergewist heeft dat verzoeker in Italië in staat zou zijn de nodige (psychologische en materiële) hulp en ondersteuning toe te eigenen en in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, temeer de door dit verzoekschrift aangebrachte objectief vastgestelde structurele problemen in Italië op dit niveau. In casu blijkt namelijk dat het CGVS onvoldoende rekening met de bestaande situatie voor erkende vluchtelingen in Italië heeft gehouden, laat staan dat het de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker voldoende in overweging heeft genomen. De bestreden beslissing is gebaseerd op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek, waardoor ook een procedurele schending van artikel 3 EVRM zich opdringt. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2 Vreemdelingenwet en dienen minstens bijkomende onderzoeksmaatregelen bevolen te worden teneinde het CGVS elke gereede twijfel met betrekking tot het risico op schade in de zin van artikel 3 EVRM kan uitsluiten, door het vorderen van een tegenexpertise”.*

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek tot internationale bescherming d.d. 28 februari 2020;
2. Psychologisch attest, 24.09.2019;
3. Psychologisch attest, 24.09.2019;
4. Psychiatrisch attest, 11.03.2020;
5. Psychiatrisch attest, 05.01.2020;
6. « *Receptions conditions in Italy* », OSAR rapport van Januari 2020;
7. Verzoek tot kosteloze rechtsbijstand.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (*Parl. St. Kamer, 2016-2017*, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90) en dat *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91). Tenslotte stelt het Hof dat, gelet op het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees Asielstelsel ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten artikel 33, lid 2, onder a) van de procedurerichtlijn toe te passen (HvJ, Ibrahim e.a., punt 92).

2.4.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië en dat dit blijkt uit de documenten van de Dublin Unit Duitsland, Noorwegen en Italië en dat verzoeker deze stelling niet weerlegt. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat hij in verschillende EU lidstaten een verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij in Italië een status had verkregen maar telkens werd teruggestuurd naar Italië en dat hij, voor hij naar België kwam, hij van augustus 2018 tot juli 2019 in Italië verbleef.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet betwist wordt dat verzoeker internationale bescherming heeft gekregen in Italië, noch aangevoerd wordt dat deze internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken. De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek niet ontvankelijk verklaart omdat hij (i) onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan (ii) hij niet op overtuigende wijze aantoont dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om er zijn rechten te doen gelden (iii) dat de indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid in zijn hoofde omwille van zijn problematische psychische gezondheidstoestand het hem dermate moeilijk zouden maken om zich staande te houden dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest en (iv) dat het feit dat hij sinds 2013 nooit

permanent in Italië is gebleven niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië op te bouwen en anderzijds ook getuigt van een voldoende mate van zelfredzaamheid.

Uit de hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ volgt dat het Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts kan weerlegd worden door verzoeker wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name omdat dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten en vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.). Het Hof benadrukte ook dat fundamentele of structurele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken, “*wat afhangt van alle gegevens van de zaak*” (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89).

2.4.3. Verzoeker stelt dat hij zich in Italië in schrijnende levensomstandigheden bevond en geconfronteerd werd met allerhande belemmeringen op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt en huisvesting die hem blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien stelt hij een bijzonder kwetsbaar profiel te hebben vanwege zijn psychologische problemen en ook onvoldoende toegang te hebben tot adequate gezondheidszorg in Italië. Hij verwijst, wat de situatie van statushouders in Italië betreft naar volgende rapporten: OSAR, “*Reception conditions in Italy, Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy*”, Berne, January 2020; UNHCR, “*Submission for the Universal Periodic Review - Italy - UPR 34th Session*”, 2019; en AIDA, “*Country Report: Italy-2018 Update*”, April 2019. Verwerende partij legt geen nota neer en brengt geen informatie aan met betrekking tot de situatie van statushouders in Italië.

Verzoeker roept onder meer de schending in van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat er weinig werk was in Italië en dat hij zich inschreef in interimkantoren maar dat hij nooit werk heeft gevonden en dat veel Eritreërs evenmin werk vonden (notities, p. 11). Verder verklaart hij dat hij telkens hij gerepatrieerd werd naar Italië probeerde werk te vinden maar zonder succes (*ibidem*). Hij verklaart ook dat hij vaak op straat leefde in Italië en geen huisvesting vond nadat hij het opvangkamp waar hij aanvankelijk verbleef in Italië had verlaten, dat hij zich niet kon wassen en daardoor stonk en dat hij als een “*gekkenman*” werd beschouwd. Verder stelt hij dat hij hulp zocht bij een kerkelijke vereniging die onderdak gaven voor gezinnen en kinderen maar dat hij dit niet had gekregen als alleenstaande (notities, p. 10).

De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen die hij ondervond om huisvesting en werk te vinden stemmen overeen met het eveneens door verzoeker bijgebrachte recente rapport van OSAR over de situatie van zowel asielzoekers en statushouders in Italië, waaruit inderdaad blijkt dat statushouders geconfronteerd worden met allerlei belemmeringen inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg. Uit het rapport van OSAR blijkt dat toegang tot gezondheidszorg voor dakloze statushouders erg bemoeilijkt wordt omdat zij zich slechts kunnen inschrijven bij de Nationale Gezondheidsdienst (SSN) als zij onder meer een geldige verblijfstitel, een verklaring van hun effectief adres zoals vermeld op hun verblijfsvergunning en een identificatienummer van de belastingen voorleggen (OSAR, p. 71). Waar de autoriteiten in het verleden aanvaardden dat asielzoekers en statushouders een fictief adres bij een NGO konden opgeven, is dit volgens het OSAR rapport in vele steden en gemeenten niet meer het geval omdat lokale overheden eisen dat de effectieve verblijfplaats wordt opgegeven waar zij de betrokkene op elk tijdstip kunnen bereiken (OSAR, p. 73). De onmogelijkheid voor dakloze statushouders om een adres op te geven leidt er volgens het OSAR rapport toe dat zij geen verblijfsvergunning kunnen bekomen of verlengen, terwijl zonder geldige verblijfsvergunning zij zich niet kunnen registreren bij de SSN, waardoor ze enkel toegang krijgen tot dringende medische hulp (OSAR, p. 74). Verder worden, volgens het rapport, Italiaanse burgers zowel als statushouders die nooit gewerkt hebben niet beschouwd als werklozen, waardoor zij ook niet kunnen genieten van de uitzondering op het remgeld.

Zelfs aangenomen dat de rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt op zich niet volstaan om vast te stellen dat elke persoon die internationale bescherming kreeg toegekend in Italië het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest zoals werd gedefinieerd door het Hof van Justitie, kan niet worden ontkend dat eruit blijkt dat dergelijke personen zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot de gezondheidszorg. De Raad kan, op basis van de door verzoeker aangebrachte landeninformatie ook aannemen dat in bepaalde gevallen, bijzonder kwetsbare statushouders in Italië in een vicieuze cirkel kunnen geraken waarbij het gebrek aan huisvesting hun kansen op de arbeidsmarkt ondermijnt en omgekeerd het gebrek aan werk hen niet in staat stelt om huisvesting te vinden, wat ook hun toegang tot gezondheidszorg belemmert.

Verzoeker argumenteert dat hij een kwetsbaar profiel heeft gezien zijn ernstige psychologische problemen en wijst er op dat hij verschillende medische certificaten heeft neergelegd die melding maken van zijn geheugenproblemen, PTSD, angstige en depressieve gevoelens, zijn kwetsbaarheid, de nood aan een stabiele omgeving en radeloosheid. Verder verwijst hij naar een recent psychiatrisch rapport waarin melding wordt gemaakt van het risico op zelfdoding (stuk 5 bij verzoekschrift). Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker 2 psychologische attesten neerlegt dd. 24 september 2019 van Artsen Zonder Grenzen en een psychiatrisch attest van 5 januari 2020 opgesteld door psychiater N.-C. M. (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 2). In de bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker vastgesteld dat er mogelijke indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn problematische psychische gezondheidszorg, maar wordt geconcludeerd dat verzoeker hiermee niet aantoont dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. Verwerende partij leidt dit af uit het feit dat de attesten zijn opgesteld op grond van zijn eigen verklaringen, dat er voor beide attesten slechts één raadpleging werd gehouden, dat uit de attesten niet duidelijk valt af te leiden op welke manier de diagnose is tot stand gekomen en dat er niets vermeld wordt over de duur, opvolging en type van behandeling.

Het verzoekschrift verwijst naar deze attesten en citeert uitvoering het OSAR rapport, waarin onder meer wordt gesteld dat het in bepaalde gevallen onmogelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en wijst op het feit dat in sommige regio's in Italië dakloze statushouders de voorwaarden voor registratie bij de SSN niet kunnen voldoen precies omdat zij geen adres hebben (OSAR, p. 101-102). In het verzoekschrift wijst verzoeker ook op het feit dat een recent psychiatrisch verslag wijst op het risico op suicide en ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker er ook op dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, er meerdere raadplegingen hebben plaatsgevonden. De Raad stelt vast dat het psychiatrisch verslag van 5 januari 2020 dat door verzoeker werd neergelegd bij het CGVS op 9 januari onder meer het volgende vermeldt: *“M. présente un syndrome anxiodépressif suivant les critères de DSM IV”*. Ook het psychiatrisch rapport dd. 11 maart 2020 dat door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota wordt neergelegd verwijst, wat de diagnose betreft naar *“les critères DSM IV”* en stelt verder dat *“a l'échelle de Hamilton il obtient hélas 37 points, ce qui est un score de symptômes dépressifs sévères”* en vermeldt verder *“il ne voit d'autre solution que le passage à l'acte par pendaison”*. Het psychiatrisch rapport van 15 maart 2020 vermeldt dat *“parmi les éléments très inquiétants il y a : (...) souhaite être mort ou équivalent »* dat volgens de behandelende arts de psychologische toestand van verzoeker *“est de ceux qui posent l'indication d'une prise en charge spécifique à l'hôpital. Je veux dire par là qu'un patient présentant ces symptômes serait envoyé immédiatement dans un service psychiatrique pour que le traitement chimio-thérapeutique soit donné dans un lieu sécurisé”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat voor beide attesten blijkt dat deze werden afgeleverd op basis van één raadpleging, stelt de Raad tegelijk vast dat uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoekende partij blijkt dat verzoeker ook in maart 2020 door dezelfde psychiater werd gezien, zodat minstens moet worden vastgesteld dat verzoeker twee keer, zij het op verschillende tijdstippen, werd gezien door dezelfde psychiater. Waar de bestreden beslissing besluit dat uit de attesten van september 2019 en januari 2020 niet kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn bijzondere kwetsbaarheid niet in staat zal zijn om zijn rechten te doen gelden en daardoor in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, stelt de Raad vast dat het meest recente medisch attest concludeert dat verzoeker nood heeft aan de mogelijkheid om verzorgd te worden in een ziekenhuis en regelmatige psychotherapeutische opvolging.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift verder naar de passages in het OSAR rapport met betrekking tot de toegang tot geestelijke gezondheidszorg. Uit dit rapport blijkt dat, meer specifiek met betrekking tot toegang tot geestelijke gezondheidszorg, dat er een mobiele medische kliniek bestaat voor migranten zonder STP of SSN registratie in Rome (p. 82) en dat een aantal NGOs zoals SaMiFo, MSF, Caritas, Naga, MEDU in grote steden als Rome, waar verzoeker volgens zijn verklaringen verbleef (notities, p. 10) programma's hebben voor de ondersteuning van mensen met psychologische of psychiatrische noden. Evenwel blijkt uit het rapport ook dat deze non-gouvernementele programma's ruim onvoldoende (OSAR, p. 84), zijn om aan de steeds groeiende vraag naar psychologische bijstand voor asielzoekers en statushouders te voldoen, terwijl voor het SaMiFo project in Rome dat voorziet in psychiatrische bijstand registratie in het SSN systeem vereist is (*idem*), blijkt ook dat deze initiatieven aanwezig zijn in grote steden zoals Rome en Milaan. Volgens het rapport kunnen daklozen met geestelijke gezondheidsproblemen worden opgepikt door de politie en gedwongen worden opgenomen in psychiatrische instellingen, maar kunnen deze personen maximum één maand blijven, waarna ze in de meeste gevallen terug op straat belanden, aangezien ook de plaatsen in de SIPROIMI beperkt zijn en niet uitgerust zijn voor het behandelen van mensen met ernstige mentale problemen (OSAR, p. 82). De Raad stelt vast dat het psychiatrisch verslag toegevoegd aan het verzoekschrift en het psychiatrisch verslag dat bij aanvullende nota door verzoeker wordt neergelegd in het licht van de door verzoeker neergelegde landeninformatie een bijkomende indicatie vormen van zijn bijzondere kwetsbaarheid.

Van statushouders kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de nodige stappen zetten om hun rechten als begunstigen van internationale bescherming te doen gelden in de Lidstaat die hen internationale bescherming heeft verleend. *In casu* verklaart verzoeker, gevraagd of hij ergens geklaagd heeft dat hij geen woning kon krijgen *"ja we hebben vele keren geprobeerd, veel demonstraties gedaan. We sliepen ook soms voor het gemeentehuis, gingen naar grote bureau's om te klagen, om huisvesting te vragen"* en verder dat hij drie keer *"naar de plek ging waar ik die kaart had gekregen. En daar word ik altijd weggestuurd"* (notities, p. 10). Verder verklaart hij dat hij verschillende pogingen ondernomen heeft om werk en zich bij een interim kantoor had ingeschreven en dat hij ook bij Caritas ging aankloppen, zodat hieruit in elk geval blijkt dat hij inspanningen heeft geleverd om zijn rechten te doen gelden. Voor zover wordt gesteld dat van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij uitvoerig documenteert dat hij alle middelen die het recht in Italië biedt om zijn rechten als statushouder te doen gelden heeft uitgeput, blijkt uit de voorliggende informatie niet in welke mate de in het Italiaanse recht voorziene middelen daartoe effectief zijn en redelijkerwijze toegankelijk zijn voor statushouders in de situatie van verzoeker, zodat de Raad hier niet kan over oordelen.

De Raad stelt, met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker tussen 2012 en 2019 er in slaagde om al dan niet met de financiële hulp van vrienden en familie naar Noorwegen, Duitsland, Frankrijk en België te reizen en in 2016 zelfs naar Soedan om er te trouwen. Voor zover dit inderdaad als een indicatie van een zekere mate van zelfredzaamheid en zin voor initiatief kan worden gezien, wijst de Raad er ook op dat hij verklaart dat hij telkens toen hij in Italië terugkeerde op straat moest leven, geen werk vond en niet in zijn levensonderhoud kon voorzien (notities, p. 10). Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van de Raad met betrekking tot de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker die voortvloeit uit zijn huidige psychologische problemen, en het risico op suïcide dat wordt geattesteerd door de recente psychiatrische verslagen die door verzoeker worden neergelegd samengelezen met de aangebrachte landeninformatie, op het ogenblik van het uitspreken van zijn arrest.

Gelet op het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan deze zaak en de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen, kan bijgevolg niet worden bevestigd dat op dit ogenblik de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het arrest *Ibrahim e.a.* van het Hof van Justitie, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET